

HOMILIE 19^E ZONDAG DOOR HET JAAR B ZA 11 / ZO 12 AUGUSTUS 2012

Hij was een bijzondere man, die profeet Elia. Wij hebben van profeten een sympathieke voorstelling alsof het lieve en aardige mensen zijn. Misschien denken we zelfs: "Jammer dat er in ons dorp geen profeten wonen." Maar profeten waren in werkelijkheid niet geliefd. Het waren lastige mensen die geen blad voor de mond namen en iedereen de waarheid vertelden, of dat nu op prijs gesteld werd ja of neen. Niet bepaald diplomatiek dus. Stellen we ons een voor, dat we in ons dorp een man zouden hebben als Johannes de Doper, die het bestond om zelfs de koning erop te wijzen dat het geen pas had om samen te wonen met de vrouw van zijn broer. Deze profeet zou het erg druk hebben in het dorp van onze dagen. En waar wij zeggen: "Waar maakt die man zich druk om. We leven toch in het jaar 2018." Daar zou de profeet zeggen: "Het mag dan wel 2018 zijn, maar dat gedrag past ook in 2018 niet."

Zo heeft ook Elia in zijn dagen zich niet geliefd gemaakt. Hij heeft de koning erop gewezen dat het geen pas heeft om zich de tuin van zijn buurman toe te eigenen. Het ligt in de lijn der verwachtingen, dat de koning en vooral de koningin op zo'n commentaar niet zitten te wachten en die lastpost wel eens mores willen leren. Om zijn vege lijf te redden kan Elia niet anders dan de woestijn in vluchten.

Elia laat ons zien, dat profeten ook maar mensen zijn. Het is niet bepaald leuk om profeet te zijn, klokkenluider te zijn en de mond niet te kunnen houden vanwege onrecht. We lezen, hoe Elia moet vluchten en na een tocht van een dag in de woestijn bij een bremstruik aankomt waaronder hij gaat zitten en hoe hij ernaar verlangt om te sterven. Hij is het profeet-zijn moe en hij zegt: "Het wordt mij teveel, HEER, laat mij maar sterven want ik ben niet beter dan mijn vaders."

Een moedeloze Elia dus. Hij staat voor onkreukbaarheid en integriteit maar het betekent ook dat hij moet vrezen voor zijn leven. Moe en moedeloos geworden verlangt hij ernaar om van zijn profetentaak verlost te worden en te sterven. Hij voelt zich ook maar een zwak mens: "Het wordt mij teveel, HEER, want ik ben niet beter dan mijn vaders en laat mij hier maar sterven."

Dit tafereel uit de bijbel van Elia is door vele kunstenaars uitgebeeld. Het gevoel van Elia is herkenbaar voor iedereen die in deze wereld verantwoordelijkheid op zich wil nemen maar zo vaak stank voor dank krijgt. Het is herkenbaar voor leidinggevend en al diegenen onder ons die niet gemakzuchtig voor de gemakkelijkste weg kiezen maar op hun post blijven ook als het moeilijk is. Zeker wanneer ook zij door twijfels worden overvallen en zich afvragen: "Waarvoor doe ik het eigenlijk allemaal?" Waarom moet ik dat doen?" Het is zo gemakkelijk om alleen maar af te geven op diegenen die wel bereid zijn om in de branding te staan. Maar wie verantwoordelijkheid draagt, kan niet wegvluchten van zijn taak. Ook Elia niet. Hij mag niet toegeven aan deze moedeloosheid. We lezen: 'Opnieuw stiet de engel van de HEER hem aan en zei: "Sta op en eet; anders gaat de reis uw krachten te boven." Toen stond hij op, at en dronk en, gesterkt door het voedsel, liep hij veertig dagen en nachten tot hij de berg van God, de Horeb, bereikte.

Elia lijkt boven zijn krachten beproefd en velen na hem eveneens. De neiging is om ervan weg te vluchten, maar op dat moment is er de Heer, die ons zijn voedsel schenkt, zijn inspiratie. Er is bezieling van Godswege. Voor Elia was er brood in de woestijn. Tot ons zegt Jezus: "Ik ben het brood des levens, dat uit de hemel is neergedaald." Het is Gods werkelijke liefde en bezieling, die wij broodnodig hebben. God zelf heeft ons in Jezus opgezocht. Want wij hebben God nodig om onze ware levensopdracht goed te kunnen vervullen, ook al

denken wij van niet. Als wij onze levensopdracht niet bouwen op het echte fundament van geloof en liefde, dan vervallen wij al snel in geklaag en moedeloosheid. De inzet, die gebouwd is op liefde en geloof, is een fundament, een vrede die je doet volhouden, ook als het moeilijk is. Het is een rust, omdat je naam in Gods hand geschreven staat. Want het is God, die aan onze levensopdracht de diepste zin en betekenis geeft. Hij laat ons voelen, dat wij niet voor de dood zijn bestemd, maar voor het leven en om onze levensopdracht waar te maken. Hij heeft ons Jezus gegeven, die ons het egoïsme doet overwinnen en ons doet leven voor de ander in een houding van liefde. Hij heeft ons Jezus gegeven als ons voedsel, het levende Brood. Wie dat levende Brood eet, weet zich door God bemind en Gods liefde is trouw, want zichzelf verloochenen kan God niet. Laten wij de Heer vragen om de genade van dat geloof. Amen.